

Мој Призрен, моји Дечани - порука богослова



Богословију Светих Кирила и Методија у Призрену похађа осма генерација богослова. На Литургије одлазе у Епископски храм Светог Ђорђа из 19. века и задужбину краља Милутина, Богородицу Љевишку. Многи од њих желе да остану и живе на Косову и Метохији. У Душановом граду се из обновљеног здања Симе Андрејевића Игуманова чује појање богослова. Прваци тумаче песму Мике Антића „Први танго.“ Професорка Народне књижевности Валентина Питулић каже да су три најважније речи данас у српском народу вера, нада и љубав.

-Да нема вере, да нема љубави и да нема наде мислим да нас данас у овом простору не би било. Ова деца коју су родитељи послали да дођу овде да уче, јесу пелцер за нека будућа времена. Ова деца би заправо требало да буду пример оним Србима који су одустали од Косова да му се врате. С правом могу да кажем да наши ђаци баштине оно што су нам у залог оставили Немањићи, каже Питулићева.

Истрајност и одлучност да ту опстану исијава на лицима, не само професора, већ и ђака, али и свих расељених који се окупљају у Богословији. -Наш живот је укључен у симбол Призрена на најздравији могући начин. Ми се апсолутно враћамо и одговарамо на тај позив Призрена и ова Богословија и ови људи и овај живот који се тако природно одвија, каже Живојин Ракочевећ, новинар са Косова и Метохије.

Ова духовна школа на ободу Метохије, основана далеке 1871. године

изнедрила је бројне учене људе и свештенике. Сви они узор су овим богословима. -Овде проведу пет година. Једног дана када они оду одавде то неће бити тамо неки Призрен, тамо нека Љевишка и тамо неки Дечани, већ ће то бити мој Призрен, моја Љевишка, мој Свети Ћорђе, моји Дечани. Некако постају саставни део нашег бића, наводи јеромонах Исидор, заменик ректора Богословије Светих Кирила и Методија.

Ученици појањем најављују нове радости и свечарење слава, на радост свих православаца одлучних да живе у Душановом Призрену.

spc.rs